

Sygn. akt II KK 322/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2021r.

w sprawie z wniosku **K. S.**

o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia

kasacji pełnomocnika organu reprezentującego Skarb Państwa – Prezesa
Wojskowego Sądu Garnizonowego w W.

wniesionej na niekorzyść wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 stycznia 2021r., sygn. akt II AKa
(...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 sierpnia 2020r.,
sygn. akt II Ko (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Rozważania w przedmiotowej sprawie należy rozpocząć od stwierdzenia, że kasacja wniesiona przez pełnomocnika Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w W., jako strony postępowania w przedmiocie zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U.2020.1820 t.j.), jest dopuszczalna, zaś wątpliwości podniesione w tym zakresie przez autora odpowiedzi na kasację nie mają obecnie podstaw.

Problematyka ta stanowiła przedmiot rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 24 lipca 2001r., sygn. akt I KZP 15/01, w której wskazano na dopuszczalność takiej kasacji, choćby nie podnoszono w niej zarzutu opartego na uchybieniu wymienionym w art. 439§1 k.p.k., jako że nie dotyczą jej ograniczenia wnoszenia kasacji określone w art. 523§2 i 3 k.p.k.

Przechodząc zatem do zarzutów postawionych w wywiedzionym w niniejszej sprawie nadzwyczajnym środkiem odwoławczym należy wskazać, że sposób sformułowania zarzutów z punktów 1 i 2, tj. przywołanie, jako naruszonych przepisów, art. 554§2b pkt 1 k.p.k. oraz art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. z 2019r., poz. 2088 ze zm.) w zw. z art. 445§1 i art. 5 k.c., i *de facto* powielenie w tym zakresie zarzutów apelacji sprawia, że kasacja jest w istocie zwrócona przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, nie zaś orzeczeniu Sądu Odwoławczego.

Zarzuty te nawet czysto formalnie nie odnoszą się do wadliwego przeprowadzenia kontroli instancyjnej – nie sformułowano w nich zarzutu obrazy art. 433§2 k.p.k.

Należy zatem jedynie wskazać, że Sąd Apelacyjny, ograniczając się do utrzymania w mocy orzeczenia Sądu Okręgowego, nie stosował przepisów wskazanych w omawianych zarzutach, a jedynie ocenił prawidłowość ich zastosowania. W związku z powyższym Sąd II instancji nie mógł ich naruszyć.

Odnosząc się zaś do trzeciego zarzutu kasacji, w którym prawidłowo pod względem konstrukcji zarzutu kasacyjnego wskazano na obrazę przez Sąd Apelacyjny art. 433§2 k.p.k., polegającą na pominięciu w zaskarżonym orzeczeniu zarzutów dotyczących naruszenia art. 554§2b pkt 1 k.p.k., należy podnieść, że jest on niezasadny wobec faktu, iż Sąd II instancji odniósł się do powyższej problematyki w pkt 3.3 uzasadnienia wyroku (str. 6-7).

Ponieważ zarzut kasacji dotyczy całkowitego pominięcia zarzutu apelacji, a nie tego, że Sąd Odwoławczy w tym zakresie przeprowadził kontrolę instancyjną w sposób niewłaściwy, czy też w nienależyty lub w niepełny sposób uzasadnił, dlaczego go nie uwzględnił, jedynie na marginesie należy wskazać, że rozważania Sądu Apelacyjnego odnoszące się do tego zarzutu apelacji są logiczne i przekonujące.

Oceniając prawidłowość przeprowadzenia kontroli instancyjnej należy mieć na względzie, że sposób wykonania obowiązku z art. 457§3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433§2 k.p.k.) jest pochodną, z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać

te zarzuty. Jeżeli Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu dokona wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, jak i w sposób pełny przedstawi argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez Sąd I instancji, co wynika z uzasadnienia wyroku, uprawnia Sąd Odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2018r., sygn. akt V KK 384/17).

Lektura uzasadnienia Sądu Odwoławczego pozwala przyjąć, że Sąd ten w pełni podzielił argumentację Sądu I instancji, jednakże nie ograniczył się on wyłącznie do odesłania do tej argumentacji, ale podjął dodatkowe rozważania, wskazując, dlaczego uznał stanowisko zaprezentowane w apelacji za czysto polemiczne. Sądy obu instancji podkreśliły też, że punktem wyjścia do określenia właściwego organu reprezentującego Skarb Państwa w przedmiotowej sprawie była treść art. 554§2b pkt 1 k.p.k., a także fakt, że orzeczenie kończące postępowanie w sprawie zostało wydane przez Wojskowy Sąd Rejonowy w W., którego następcą prawnym (na mocy rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 20 lutego 1996r. w sprawie utworzenia i zniesienia sądów wojskowych oraz określenia ich siedzib i obszarów właściwości) ostatecznie został Wojskowy Sąd Garnizonowy w W.. Bez znaczenia w tym zakresie pozostaje zatem przekazanie na mocy ustawy z dnia 5 kwietnia 1955r. o przekazaniu sądom powszechnym dotychczasowej właściwości sądów wojskowych w sprawach karnych osób cywilnych, funkcjonariuszów organów bezpieczeństwa publicznego, Milicji Obywatelskiej i Służby Więziennej (Dz.U. 1955, nr 15, poz. 83) do rozpoznania sądom powszechnym określonych kategorii spraw czy czynności w ramach postępowania wykonawczego, skoro kryterium przesądzającym jest w tym wypadku, zgodnie z treścią art. 554§2b pkt 1 k.p.k., „wydanie orzeczenia kończącego postępowanie”.

Mając na względzie powyższe okoliczności należało uznać, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.